

Оновлені апостеріорні імовірності показують, що Google Ads має більший шанс успіху ($P(H_G|E) = 54,6\%$) (15), тоді як Facebook Ads демонструє нижчий шанс ($P(H_{FB}|E) = 45,4\%$) (14). З урахуванням цього Google Ads може бути основною платформою для кампанії.

Однак рішення також може залежати і від мети. Якщо мета – масштабування кампанії та довгострокова ефективність, ймовірно, варто обрати Google Ads з його вищим CR ($CR = 10\%$) (4). В іншому випадку, якщо мета – максимізація ROI у короткостроковій перспективі, тоді варто розглянути Facebook Ads ($ROI = 50\%$) (5). Або можливо застосувати хедж – розподіл бюджету пропорційно до апостеріорних ймовірностей, а саме: 54,6% бюджету на Google Ads (враховуючи більший шанс успіху), 45,4% бюджету на Facebook для додаткового тестування. Останній підхід дозволяє збалансувати ризики й отримати вигоду з обох платформ. Але незважаючи на вищезазначене, Байєсівський підхід вимагає постійного оновлення імовірностей ($P(H|E)$) (13, 14). Також, важливо вести статистику успішності кампаній $P(H)$ (11) для більшої точності розрахунків.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-479-8-40>

УПРАВЛІННЯ ЧЕРЕЗ ЧИННИКИ НЕФОРМАЛЬНОЇ ОСВІТИ

Мельщик Є. М.

здобувачка вищої освіти 2 курсу першого (бакалаврського) рівня

за спеціальністю 073 – Менеджмент

Міжнародний гуманітарний університет

Науковий керівник: Лебедева Н. А.

доцент кафедри менеджменту

Міжнародний гуманітарний університет

м. Одеса, Україна

Неформальне навчання набуває все більшого значення в сучасному суспільстві, що швидко змінюється. Враховуючи динамічні потреби ринку праці, діджиталізацію та глобалізацію, нові знання та навички можна здобувати поза межами закладів формальної освіти. Оскільки професійні кваліфікації швидко змінюються, неформальне навчання допомагає фахівцям залишатися конкурентоспроможними та забезпечувати безперервність особистого та професійного розвитку. Цей тип навчання є гнучкою альтернативою традиційним освітнім підходам, які зосереджені

на практичному досвіді, індивідуальних потребах та автономії учня. Його інноваційність полягає у використанні цифрових платформ, інтерактивних методів навчання, гейміфікації та персоналізованих підходів. Такі методи заохочують незалежне мислення, підвищують мотивацію та сприяють швидкому засвоєнню знань. Подальші дослідження на цю тему допоможуть визначити, яке середовище формальної освіти сприяє розвитку лідерських навичок, інноваційних підходів до вирішення проблем та ефективному управлінню ресурсами.

Неформальна освіта є важливим елементом сучасної освітньої екосистеми та сприяє розвитку індивідуальної компетентності, професійних навичок та громадянської відповідальності. З огляду на її зростаючу роль у суспільстві, дослідження управління цим процесом є особливо важливими. У літературі неформальну освіту визначають як навчання, що відбувається поза системою формальної освіти, переважно через тренінги, майстер-класи, семінари та самоосвіту; Зязюн І. А. [1] зазначає, що вона орієнтована на гнучкість, особистісний підхід та практичне застосування знань. Неформальна освіта швидко реагує на запити ринку праці та сприяє розвитку таких компетентностей, як критичне мислення, робота в команді та лідерство; Ковальчук Т. П. [2] підкреслює її важливість для безперервного професійного розвитку; Попова Л. О. [3] вважає, що управління неформальною освітою базується на створенні умов для її доступності, розробці навчальних програм, співпраці між зацікавленими сторонами та моніторингу результатів навчання. Зокрема, на важливості партнерства між громадськими організаціями, навчальними закладами та бізнесом наголошує Бондаренко О. В. [4], яка зазначає, що для управління процесом можна ефективно використовувати сучасні інформаційні технології, зокрема платформи онлайн-навчання, мобільні додатки та соціальні мережі. Вони допомагають залучити більше учасників та підвищити якість навчання.

Мета дослідження полягає в аналізі впливу чинників неформальної освіти на процес управління освітніми та соціальними інститутами, виявленні ефективних методів інтеграції неформальних освітніх практик у систему управління для розвитку критичного мислення, соціальних навичок і лідерських якостей у сучасному суспільстві.

Дослідження показують, що неформальна освіта сприяє розвитку життєвих навичок, таких як критичне мислення, креативність та емоційний інтелект. Вона також є практичною та інтерактивною, що підвищує мотивацію до навчання. Наприклад, теорія само організованого навчання Сугата Мітра підкреслює, що індивідуальна ініціатива в навчанні є навіть більш ефективною, ніж формальні структури. Таким чином, неформальна освіта є важливою складовою сучасного освітнього середовища і сприяє не

лише професійному розвитку, а й загальній соціальній згуртованості особистості.

Феномен неформальної освіти існував задовго до появи формальних освітніх систем. Його витoki сягають ранніх суспільств, де навчання відбувалося через передачу знань, навичок і традицій від старших поколінь до молодших у неформальній обстановці. Мисливство, землеробство, ремесла та соціальні навички передавалися через усний та практичний досвід без чітко структурованої системи.

У стародавніх культурах, таких як Греція, Рим і Китай, елементи неформальної освіти з'явилися у формі дискусій, філософських діалогів і навчання (наприклад, сократівські методи навчання). У той же час неформальна освіта набула поширення в середньовічній Європі через ремісничі майстерні, які забезпечували практичну підготовку через учнівство. З розвитком просвітницької думки почали виникати неформальні освітні рухи, такі як літературні салони, інтелектуальні клуби та дискусійні товариства. Вони заохочували самоосвіту через обговорення наукових ідей та політичних концепцій. Під час промислової революції роль неформальної освіти зросла завдяки швидкому розвитку міст і появі нових професій. Публічні бібліотеки, робітничі школи та освітні асоціації стали центрами неформальної освіти для робітничого та середнього класів. Особливе значення мало створення таких організацій, як «публічні будинки» у Скандинавії та Великій Британії, які надавали освітні можливості для дорослих. У середині 20-го століття ЮНЕСКО та інші міжнародні організації вперше почали визнавати важливість неформальної освіти в 1960-х і 1970-х. Термін «неформальна освіта» почали використовувати для позначення навчання за межами шкільної системи. Цей підхід був розроблений для заповнення прогалин у доступі до формальної освіти в країнах, що розвиваються.

Сучасний розвиток неформальної освіти пов'язаний зі стрімким розвитком цифрових технологій. Онлайн-курси, навчальні платформи (Coursera, Khan Academy, Udemu) та соціальні мережі зробили доступ до знань універсальним. Цей вид освіти став важливим інструментом для тих, хто хоче постійно оновлювати свої знання та компетенції у світі, що швидко змінюється. Таким чином, неформальна освіта має довгу історію, що відображає еволюцію людських суспільств та їх адаптацію до змін. Сьогодні вона є важливою складовою навчання впродовж життя, забезпечуючи доступ до інформації в будь-який час і в будь-якому місці.

Професійний успіх все більше залежить від гармонійного поєднання двох компетенцій: «м'яких» і «твердих» навичок. Тверді навички (Hard skills) – це конкретні, вимірювані знання та вміння, які можна набути через формальну освіту та досвід роботи, наприклад, програмування, іноземні мови, маркетинг, управління проектами та фінансовий аналіз. М'які

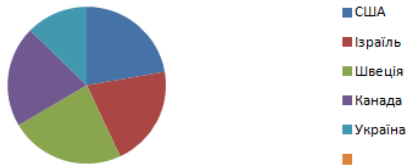
навички (Soft skills) стосуються соціальних, емоційних, комунікативних та управлінських компетенцій, таких як робота в команді, лідерство, критичне мислення та емоційний інтелект. У цьому контексті неформальна освіта дозволяє швидко адаптувати зміст навчання до змін на ринку праці та індивідуальних потреб.

Переваги розвитку «м'яких» і «твердих» навичок через неформальну освіту є особистими, організаційними та соціальними. Індивідуальні вигоди включають підвищення індивідуальної конкурентоспроможності на ринку, розширення кар'єрних можливостей завдяки підвищенню технічної та соціальної компетентності, а також розширення професійних зв'язків завдяки контактам з місцевою громадою. Організаційні вигоди включають більш ефективну командну роботу, зниження вартості входження на ринок завдяки здатності нових працівників до самостійного навчання, а також можливість виконувати проектну роботу, використовуючи нові технічні знання та розвинуте критичне мислення. Соціальні вигоди включають розвиток економіки знань, де якість людського капіталу є важливим фактором зростання, зниження рівня безробіття завдяки підвищенню здатності працівників адаптуватися до сучасних викликів, а також соціальну стабільність і процвітання завдяки формуванню компетентних і відповідальних громадян. Таким чином, неформальна освіта створює сприятливі умови для розвитку як «твердих» навичок, що визначають технічну ефективність працівників, так і «м'яких», які забезпечують комунікативну та управлінську ефективність. Їх інтеграція формує основу для професійного успіху та значних економічних і соціальних переваг.

Метою неформального навчання є надання особам знань, умінь і навичок, необхідних для професійної діяльності, підвищення мобільності на ринку праці та забезпечення умов для безперервного розвитку навичок. Воно швидко реагує на наукові, технологічні та економічні зміни, полегшує адаптацію до нових ділових і соціальних умов, заохочує інноваційне мислення і творчість, розвиває здатність до самонавчання і зміцнює зв'язок між освітою і реальними потребами економіки. Про це свідчать статистичні дані щодо ефективності неформальної освіти в США, Ізраїлі, Швеції, Канаді та Україні.

У США близько 70% дорослого населення бере участь у неформальній освіті (Національний центр освітньої статистики, 2022). Найпопулярнішим видом навчання є онлайн-курси, на які припадає 50% усіх програм.

**Відсоткове співвідношення
дорослого населення різних
стран, яке бере участь у
неформальній освіті**

Ключові переваги:

- підвищення мобільності на ринку праці (понад 60% учасників отримують кращі пропозиції щодо працевлаштування);
- учасники STEM-програм заробляють на 20–30% більше, ніж ті, хто не має додаткової освіти.

Участь у технологічно-орієнтованих програмах в Ізраїлі є високою. За даними ОЕСР, понад 65% дорослих у віці 25–45 років в Ізраїлі беруть участь у програмах додаткової освіти, пов'язаних з технологічними галузями.

Ключові результати:

- високий рівень зайнятості у високотехнологічному секторі (понад 50% працівників у цьому секторі мають неформальну освіту);
- інтеграція освіти через державні програми (наприклад, Startup Nation).

Неформальна освіта у Швеції вже давно субсидується державою: Близько 74% населення у віці 16–64 років беруть участь в освітніх програмах, що пропонуються через навчальні спільноти під назвою «фолькбїлдінг».

Особливості:

- соціальна інтеграція: понад 80% учасників мають стабільну роботу завдяки програмам для іммігрантів;
- підтримка підприємництва: понад 40% нових бізнесів було створено в результаті участі в навчальних курсах з підприємництва.

Канада відома своєю увагою до розвитку професійних навичок. Близько 65% дорослого населення регулярно бере участь у неформальному навчанні.

Досвід показує, що:

- 30 відсотків працівників після завершення курсу працевлаштовуються на більш високооплачувану роботу;

– особлива увага приділяється онлайн-навчанню: близько 45% програм реалізуються дистанційно.

Неформальна освіта стає все більш популярною в Україні завдяки розвитку цифрових платформ (Prometheus, Coursera). За даними Міністерства освіти і науки України, у 2023 році близько 40% населення у віці 18–45 років хоча б раз відвідають тренінг або онлайн-курс.

Як результат:

- учасники ІТ-курсів складають 60% нових кадрів в ІТ-секторі;
- навчання підприємництву підвищило рівень успішності підприємства на 25%.

Інтеграція неформальної освіти у формальну – це не просто примха, а необхідність для підготовки майбутніх менеджерів до викликів сучасного суспільства. Такий підхід може створити нову якість освіти, що поєднує академічну глибину з практичною значущістю. У довгостроковій перспективі неформальна освіта сприятиме підвищенню продуктивності праці, зменшенню витрат на перепідготовку кадрів та підвищенню конкурентоспроможності підприємств. На рівні суспільства це означає зниження рівня безробіття, підвищення доходів та економічної стабільності. Успішні приклади США, Ізраїлю, Швеції та інших країн доводять, що ефективність навчання можна значно підвищити за рахунок державної підтримки та залучення інноваційних платформ. Для України розвиток цього сектору має стратегічне значення в умовах глобалізації. Більше того, розвиток неформальної освіти може стати основою для створення економіки знань, де інтелектуальний капітал є ключовим ресурсом.

Література:

1. Зязюн І. А. Теоретичні основи неформальної освіти : монографія. Київ : Освіта України, 2015. 352 с.
2. Ковальчук Т. П. Роль неформальної освіти у формуванні навичок 21 століття. *Освітологічний дискурс*. 2020. № 2. С. 45–53.
3. Попова Л. О. Партнерство у сфері неформальної освіти: європейський досвід та перспективи для України. *Український педагогічний журнал*. 2018. № 3. С. 12–18.
4. Бондаренко О. В. Інформаційні технології в управлінні неформальною освітою. *Інформаційні технології в освіті*. 2019. № 39. С. 101–108.